

Sygnatura akt VI Ka 965/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **31 stycznia 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Małgorzata Peteja-Żak

Sędziowie Grażyna Tokarczyk (spr.)

Piotr Mika

Protokolant Dominika Koza

przy udziale Mariusza Adamioka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniach 10 grudnia 2019 r., 31 stycznia 2020 r.

sprawy

1. **D. R. (1)** ur. (...) w Z.

syna M. i A.

oskarżonego z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 159 kk przy zast. 11 § 2 kk

2. **A. K.** ur. (...) w Ś.

syna M. i A.

oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 157 § 1 kk i art. 158 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego w zakresie dotyczącym oskarżonego D. R. (1) i obrońcę oskarżonego A. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 27 czerwca 2019 r. sygnatura akt II K 408/19

na podstawie art. 437 kpk, art. 439 § 1 pkt 9 kpk, art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk, art. 632 pkt 2 kpk, art. 632a § 1 kpk

1. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej A. K. w punktach 2, 4, 5, 6 i 9 i na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 kpk umarza postępowanie karne wobec A. K. o to, że w nocy z 01/02 listopada 2018 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z D. R. (1) groził G. K. (1) natychmiastowym użyciem przemocy w postaci uderzenia go metalową pałką wyjmując ten przedmiot z bagażnika samochodu i podając go D. R. (1), czym wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę spełnienia groźby, to jest o czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 kk, z powodu braku wniosku o ściganie, kosztami sądowymi w tej części obciąża Skarb Państwa, orzekając, że pozostałe koszty procesu, w tym wydatki związane z ustanowieniem obrońcy ponosi oskarżony;

2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że wymierzoną oskarżonemu D. R. (1) karę pozbawienia wolności podwyższa do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy;

3. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

4. zasądza od oskarżonego D. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 10 (dziesięć) złotych i obciąża go opłatą za obie instancje w kwocie 300 zł (trzysta złotych).

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 965/19		
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1			
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA				
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji				
wyrok Sądu Rejonowego w Zabrzu z 27 czerwca 2019 r. sygnatura akt II K 408/19				
1.2. Podmiot wnoszący apelację				
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego				
# oskarżyciel posiłkowy				
# oskarżyciel prywatny				

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 kpk		

#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
2.2. Ocena dowodów				

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków				
Lp.	Zarzut			
3.1.	obraza przepisów postępowania a to art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżonych w szczególności A. K. w zakresie w	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	<p>jakim Sąd odmówił im wiary, a które są konsekwentne, stanowcze i znajdują, wbrew twierdzeniom Sądu, oparcie w materiale dowodowym sprawy.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd orzekający omówił relacje wszystkich uczestników zdarzenia, dostrzegł rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonych, wypowiadając wniosek o odmowie przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K.. Jednocześnie Sąd zaprezentował stan faktyczny zgodny z tymi wyjaśnieniami, co więcej odpowiadający relacjom P. i S. w zakresie tego, że prócz podania przez K. pałki R. (1), jego zachowanie wobec pokrzywdzonego ograniczyło się do uchwycenia go za nadgarstki i to w momencie, kiedy nie był atakowany przez R. (1), ale i gdy oskarżone</p>				

nie pozostawały z nim w bezpośrednim kontakcie, który poprzedził uderzenie R. (1). Wprawdzie zasadam logiki przeczy ustalenie, że gdy kobiety przypierały pokrzywdzonego do muru i przytrzymały mu ręce, a oskarżony K. stanął za nimi i również złapał go za nadgarstki, co mieć miejsca nie mogło, skoro trzy napastniczki otaczać miały pokrzywdzonego, aby K. ponad nimi mógł ująć atakowanego oburącz za dwa nadgarstki ponad oskarżonymi. Nie zmienia to faktu, że owo złapanie pokrzywdzonego nie miało dalej idącego celu, czyli zamiaru udziału w uczynieniu pokrzywdzonemu krzywdy fizycznej. Taki przebieg zdarzenia koreluje przecież z zeznaniami pokrzywdzonego, który o K. wie, że ten był w pobliżu, ale wręcz zaprzeczył atakowi z jego strony, czy jakiegokolwiek interakcji fizycznej. Innymi słowy w wypadku, gdyby nie relacja oskarżonych,

to nawet i tego złapania nie można by ustalić. To zaś oznacza, że nawet pokrzywdzony nie zarejestrował takiego zachowania oskarżonego, bo nie miało ono żadnego związku z atakiem pozostałych i nie tak odczytywał intencje-zamiar oskarżonego. Zresztą Sąd ustalił, że przed zachowaniem K. oskarżone przypierały pokrzywdzonego do muru i go szarpały, ale to po odskoczeniu K. ich agresja wzrosła, co z jednej strony wyrażało się w tym, że wówczas pokrzywdzony zaczął wzywać do zabrania dziewczyn, z drugiej do relacjonowanych przez niego uderzeń ze strony kobiet, aż po uderzenie ze strony R. (1). W tej sytuacji podzielić należało zarzut obrońcy o tyle, że choć w ustaleniach faktycznych Sąd przebieg zdarzenia w części istotnej dla odpowiedzialności K. zaprezentował zgodnie z jego wyjaśnieniami, to omawiając dokonaną ocenę dowodów odniósł się

krytycznie do jego wyjaśnień. Ocena ta odnosi się jednak nie tyle do ustaleń co do rozpoznania zamiaru działania oskarżonego K.. Bo o ile prezentując ustalenia, nawet w części porozumienia tego oskarżonego z R. (1) o wyciągnięciu i podaniu z bagażnika pałki, Sąd uczynił to w sposób zgodny z wyjaśnieniami K., to dopiero w części rozważań o dowodach zaprezentował ocenę o tym, że owo porozumienie obejmowało więcej niż we wskazanych ustaleniach faktycznych, a zatem, że już wówczas zawiązane zostało porozumienie dotyczące pobicia pokrzywdzonego, czy też, że u K. taki zamiar się zrodził. To zaś jest niezgodne z żadnym z przeprowadzonych dowodów. Owszem dopiero przed sądem w relacjach pozostałych oskarżonych ujawniła się wypowiedź, że pałka miała służyć do postraszenia pokrzywdzonego, a w tej części K. już na te okoliczność

wyjaśniał. Trudno wywodzić, że nie można mu dać wiary z tego powodu, iż pozostali nie wyartykułowali tego w ten sposób, gdy nawet w relacjach kobiet ujawniała się ta okoliczność jeszcze w postępowaniu przygotowawczym (D. S. k. 256- 258, W. W. k. 64- 65, P. P. k. 67- 68), od początku wyjaśniał o tym D. R. (1) (k. 60- 61). Zatem nie K. o tym wspomniał jako pierwszy i nie można twierdzić, że pozostali się do tej okoliczności dostosowali w kolejnych relacjach. Podkreślić też trzeba, że zasady doświadczenia życiowego wskazują, iż po pierwsze każdy z oskarżonych był zainteresowany tym, aby przedstawić zdarzenia w sposób istotny dla ochrony swoich praw, po wtóre wyjaśniali to co uznawali w tym zakresie za ważne, a w szerszym jedynie z inicjatywy przesłuchujących, a ta nakierowana była na ustalenie i skierowanie oskarżenia o zachowanie, które przyniosło poważny skutek dla zdrowia

pokrzywdzonego.
Gdy zaś chodzi o
wywody
uzasadnienia
apelacji dotyczące
roli
pokrzywdzonego, to
po pierwsze tego
nie dotyczy zarzut,
po wtóre ma to
znaczenie
drugorzędne dla
kwestii
odpowiedzialności
oskarżonego. Przy
tym oczywiście nie
można zgodzić się
z tezą, że jeden
mężczyzna w środku
nocy i to bardzo
szczególnej, gdy
wziąć pod uwagę
datę, postanowił
zaatakować pięcioro
młodych ludzi,
którzy okazali
lekceważenie na
zwracaną im w
mniej lub bardziej
parlamentarny
sposób uwagę.
Prawdą jest i
w tej części
nawet z zeznań
pokrzywdzonego
wynika taki przebieg
zajścia, że swoją
postawą nie sprzyjał
spokojnemu
zakończeniu
zdarzenia, nie
ustępując i pomimo
odczuwania obaw na
kolejnych etapach
zdarzenia nie
okazując ich,
wywoływał dalej
idące reakcje R.
(1), już od początku
nastawionego

agresywnie. To on przecież nie wiedząc co się wydarzy niemal polecił K. wyjęcie pałki, jakby pokrzywdzony zszedł, żeby go nastraszyć. A dalej, gdy spodziewanego efektu nie uzyskał demonstrował, również w celu zagrożenia pokrzywdzonemu, przedmiot przypominający broń palną, aż w końcu powrócił do pałki, ale żeby jej użyć. Taka z kolei sekwencja zachowań R. (1), wynikająca z relacji wszystkich osobowych źródeł dowodowych przekonuje o twierdzeniu K., że po pałkę sięgnął, aby postraszyć nią pokrzywdzonego. W tym zakresie porozumienie zrealizował R. (1)grożąc najpierw pałką, później już poza porozumieniem z K., przedmiotem przypominającym broń. Owszem działo się to już po pierwszym zawarciu między mężczyznami, ale zwraca uwagę, że wówczas to R. (1)odstąpił od ataku, aby realizować kolejne dwie groźby, a zachowanie kobiet,

które osaczyły pokrzywdzonego i uniemożliwiały mu oddalenie się, czy też inne uspokojenie sytuacji, poprzedziło napaść R. używającego omawianej pałki. Działo się to już niewątpliwie poza porozumieniem z K. za czym przemawia to, że nie atakował pokrzywdzonego wraz z kobietami, wspomniane chwycenie za nadgarstki takiego charakteru nie miało, odstąpił od pokrzywdzonego i stał z boku, co potwierdził sam pokrzywdzony. Przy tym przy uwzględnieniu dynamiki zdarzenia, w tej chwilowej bierności nie sposób upatrywać udziału w pobiciu. Dlatego wniosek Sądu o współdziałaniu w pobiciu, czy w ogóle w udziale w pobiciu jest zbyt daleko idący i rzeczywiście nie znajduje wsparcia w materiale dowodowym poddanym ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.

Wniosek			
zmiana wyroku i uniewinnienie A. K.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Pomimo powyższego nie sposób podzielić wniosku obrony o uniewinnienie oskarżonego K., albowiem w granicach zaskarżenia należało rozpoznać, czy nie wypełnił on znamion innego typu czynu zabronionego. Nie ma przecież wątpliwości, że wykonując polecenie R. (1), wyjmując pałkę z samochodu działał zgodnie z zapowiedzią po to, aby postraszyć pokrzywdzonego, jeżeli ten wyjdzie na dwór. Pokrzywdzony wszedł, wdał się w fizyczne zwanie z R. (1), a K. wyjął pałkę i ją podał, aby umówiony zamiar zrealizować, co R. (1) uczynił. Dlatego zachowanie K. oceniać należało przez pryzmat</p>			

znamion art. 190 § 1 kk.				
3.2.	<p>błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść wyroku, polegający na:</p> <p>a) błędnym przyjęciu, że A. K. wziął udział w pobiciu pokrzywdzonego G. K. (1), podczas, gdy z całości okoliczności zdarzenia wynika, że zarówno on jak i pozostałe osoby zostały zaatakowane przez G. K. (1), a zachowanie oskarżonego miało jedynie na celu jego uspokojenie;</p> <p>a) błędnym przyjęciu, że A. K. przynosząc oskarżonemu D. R. (1) metalowy przedmiot o kształcie pałki działał w zamiarze, aby d. r. (1) dokonał czynu zabronionego, polegającego na spowodowaniu u G. K. (1) naruszenia czynności narządu ciała w rozumieniu art. 157 § 1 kk, podczas, gdy z całości okoliczności sprawy wynika, że przekazany przedmiot miał jedynie służyć do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>odstraszenia pokrzywdzonego;</p> <p>c) błędnym przyjęciu, że G. K. (2) słyszała, jak jedna z dziewczyn powiedziała „dobra spieszajmy stąd” podczas gdy z relacji świadka złożonych na bezpośrednio po zdarzeniu wobec funkcjonariusza policji wynika, że nie była ona bezpośrednim świadkiem zdarzenia, co w konsekwencji spowodowało bezpodstawne skazanie oskarżonego A. K., który nie wyczerpał wszystkich znamion zarzucanego mu czynu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Istotnie, jak wskazano wyżej w wyniku oceny dowodów w zakresie nie tyle ustalenia stanu faktycznego opisanego we wstępnej części uzasadnienia, co zamiaru z jakim działał K., gdy realizował porozumienie obejmujące wyjęcie</p>				

pałki i postraszenie
pokrzywdzonego,
Sąd dopuścił się
błędu w ustaleniach
faktycznych. Brak
jest bowiem podstaw
do przyjęcia, że
zamiar K. był dalej
idący niż wyrażenie
gestem z użyciem
omawianego
przedmiotu groźby
natychmiastowego
popelnienia
przestępstwa użycia
przemowy wobec
pokrzywdzonego,
aby wywołać u
niego uzasadnioną
obawę spełnienia
tej groźby, który
to skutek sprawcy
poprzez
demonstrację pałki
przez R.
(1) pokrzywdzonemu,
osiągnęli.

Jeżeli jednak chodzi
o relację G. K.
(2), i wypowiedź
którą usłyszała,
w tej części
zarzut pozostaje
bezzasadny. Po
pierwsze pamiętając
o treści art. 174 kpk
nie wiadomo w jaki
sposób apelujący
chce wykorzystać
notatkę. Po wtóre
zapomina, że jest
to zawsze skrótowy
zapis
najistotniejszych
informacji
pozyskanych na
miejscu zdarzenia,
a nie może
budzić wątpliwości,

że wobec powagi doznanych obrażeń oraz działań zmierzających do ustalenia sprawców, nie było istotne pozyskiwanie detali, które świadek przekazała już w trakcie pierwszego przesłuchania. To, że nie powtórzyła ich przed Sądem także nie zaskakuje, biorąc pod uwagę, że odbiór zdarzenia jako całości, jego wymowa skupiały się na ataku, a nie późniejszych zachowaniach.

Wreszcie, to jakie słowa padły ma znaczenie oboczne, bo to jakiego przedmiotu użył R. (1) i jak poważnych obrażeń doznał pokrzywdzony jest bezsporne. A odnosząc się do możliwości usłyszenia cytowanych słów pamiętać trzeba, że zdarzenie i zejście na dwór przez pokrzywdzonego poprzedziła wymiana zdań przez otwarte okno mieszkania i można było o tę okoliczność przed Sądem świadka wypytać, częściowo też po wywołaniu przez pokrzywdzonego połączenia domofonem i tą

drogą jego żona miała możliwość usłyszeć odgłosy. Nawet jednak z tych słów, które usłyszała świadek nie sposób wyprowadzać wniosku o udziale K. w pobiciu, młodzi ludzie przyjechali przecież razem, jednym samochodem w miejsce zdarzenia i to, że się wspólnie oddalili nie zaskakuje. Oczywiście wszyscy dostrzegli uderzenie R. (1) i to, że spowodował on obrażenia ciała. Samo zaś oddalenie należy ocenić, jako realizację zamiaru uniknięcia odpowiedzialności karnej, trudno mówić o nieudzieleniu pomocy w sensie zachowania karalnego, choć niewątpliwie było to naganne moralnie. Przy tym nie można zapominać, że pokrzywdzony nie był zainteresowany pozostawaniem w kontakcie z napastnikiem i chciał ze względów bezpieczeństwa jak najszybciej pozbyć się go.

Wniosek

zmiana wyroku i uniewinnienie A. K.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Jak wyżej wskazano ustalenie zgodne z wywodami apelacji obrońcy oskarżonego, prowadzi do wniosku o wypełnieniu przez oskarżonego znamion występku z art. 190 § 1 kk, a pozostaje to w granicach oskarżenia, tym samym rodziło konieczność pozyskania oświadczenia pokrzywdzonego, co do woli składania wniosku o ściganie oskarżonego K.. To z kolei otwierałoby drogę do rozważenia zmiany wyroku w zakresie ustalenia popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 kk oraz orzeczenia o konsekwencjach prawnych, albo też, co nastąpiło w niniejszej sprawie, wobec negatywnej przesłanki</p>			

<p>procesowej do umorzenia postępowania w wyniku uchylecia zaskarżonego wyroku.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Trafność zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego K. doprowadziła ustalenia, że ten oskarżony w nocy z 01/02 listopada 2018 roku w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z D. R. (1) groził G. K. (1) natychmiastowym użyciem przemocy w postaci uderzenia go metalową pałką wyjmując ten przedmiot z bagażnika samochodu i podając go D. R. (1), czym wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę spełnienia groźby, a zrealizował czyn wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 190 § 1 kk.</p> <p>To skutkowało koniecznością uzyskania stanowiska pokrzywdzonego, co</p>	

	do woli ścigania A. K..	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Jak wyżej wskazano ustalony przez sąd meriti przebieg zdarzenia, w szczególności w zakresie zachowania A. K. oraz weryfikacja przez sąd odwoławczy przeprowadzonej oceny dowodów doprowadziła do wniosku, że temu oskarżonemu nie można przypisać udziału w pobiciu G. K. (1), elementem tego zachowania nie było złapanie pokrzywdzonego, zaś zachowanie wcześniejsze, w postaci wyjęcia z bagażnika samochodu pałki, zgodnie z porozumieniem z R. (1) było realizacją wyłącznie zamiaru zrealizowania groźby natychmiastowego użycia przemocy wobec pokrzywdzonego, pomimo, że podanie pałki nastąpiło już po pierwszym kontakcie R. (1) z pokrzywdzonym, o czym przekonuje również zachowanie		

<p>R. (1)w postaci realizacji groźby przez demonstrowanie wspomnianego przedmiotu, a nawet późniejsze okazanie pokrzywdzonemu w tym samym celu przedmiotu przypominającego broń palną, choć już to pozostawało poza porozumieniem z K.. Dlatego groźby z perspektywy zamiaru K. nie można oceniać, jako udziału w pobiciu, gdzie do przemocy realizowanej na wstępie przez R. (1)dołączyły kobiety, a on sam w końcowej fazie pobicia użył niebezpiecznego narzędzia.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwi ę z le o powodach utrzymania w mocy</p>		

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji				
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany			
Zwi ę z le o powodach zmiany				
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji				
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia				
5.3.1.1.1.	Bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci negatywnej przesłanki procesowej- brak wniosku o ściganie przestępstwa, którego znamion wypełnienie ustalono w toku postępowania odwoławczego skutkowa ły uchyleniem zaskarżonego wyroku w części dotyczącej A. K. w punktach 2, 4, 5, 6 i 9.	# art. 439 kpk		

Zwięźle o powodach uchylenia				
Ustalenie, że A. K. wypełnił znamiona czynu z art. 190 § 1 kk, które to przestępstwo ścigane jest na wniosek, zaś pokrzywdzony oświadczył, że wniosku o ściganie tego oskarżonego nie składa, skutkowało stwierdzeniem negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 10 kpk, a zatem zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 kpk nakazującej uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wobec A. K..				
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 kpk		
Zwięźle o powodach uchylenia				
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 kpk		
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem				

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 kpk	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
1	Zgodnie z art. 632 pkt 2 kpk w zakresie kosztów procesu w postaci kosztów sądowych-wydatków w części postępowania związanej z udziałem oskarżonego A. K. orzeczono o ich obciążeniu Skarbu		

	<p>Państwa. Zgodnie natomiast z art. 632a § 1 kpk sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że wydatek z tytułu ustanowienia przez oskarżonego obrońcy winien ponieść oskarżony. Nie może budzić wątpliwości, że postępowanie w sprawie wywołane zostało również zachowaniem oskarżonego i dla rozpoznania zakresu jego działania oraz dokonania ustaleń dotyczących jego odpowiedzialności konieczne było przeprowadzenie szerokiego postępowania, które ostatecznie skutkowało ustaleniem, że wypełnił znamiona czynu zabronionego, a wobec stanowiska pokrzywdzonego konieczne jest umorzenie postępowania.</p>		
7. PODPIS			

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego A. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za przestępstwo z kwalifikowane z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 157 § 1 kk i art. 158 § 1 kk i art. 159 kk przy zast. art. 11 § 2 kk z wszystkimi konsekwencjami	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana